

*Gazdag István*

*„Románkérdés” Franciaországban (is)*

antidogma.hu, sze, 2012/09/19

Aktualitás

Mit tegyünk a romákkal vagy inkább a romákért? A francia települések környékén egyre súlyosabb közbiztonsági és közegészségügyi problémát jelentő illegális cigányputrik felszámolásával párhuzamosan ezzel a dilemmával szembesül a francia közvélemény, miután a kormány augusztus 23-án enyhített ugyan a foglalkoztatási szabályokon, hogy megkönnyítse az országban hivatalosan nyilvántartott 15 ezer (ténylegesen legalább tízszer ennyi) romániai cigány beilleszkedését, a következő napon közzétett rendőrségi statisztikából viszont az is kiderült, hogy ez a közösség ugyanakkora találékonyságot, mint amekkora termelékenységet tanúsít a legváltozatosabb bűncselekmények elkövetése terén.

A naiv széplelkeknek, akik Nicolas Sarkozy elnöksége idején a kitoloncolással fenyegetett romániai cigányok mellett tüntettek, nyilván fogalmuk sem volt arról, hogy a probléma nem merült volna fel Európában az iszlám intolerancia nélkül. **Valójában ugyanis Ghazni Mahmud szultán üzte ki őket fegyveres erővel Szindből, a jelenlegi Pakisztán egyik tartományából 1000 körül.** Az így hontalanná vált szintik Nyugat felé menekültek, egy részük a Bizánci Birodalomba, majd tovább Európába, mások Egyiptomba. És hogy mi váltotta ki a ghaznevid uralkodó fatváját? Túl azon, hogy buzgó neofitaként szemérmetlennek találta parázna táncaikat és vérforraló zenéjüket, mindenekelőtt „élősködő és tolvaj életmódjuk” miatt nyilvánította nemkívánatosnak ezeket a nomád és asszimilálhatatlan törzseket, amelyeket egyébként már az árja Indiában is kaszton kívülieknek

tekintettek. Kezdetben a keresztény országok többnyire szíves fogadtatásban részesítették őket, már csak azért is, mert - a korabeli zsidó diaszpórával ellentétben - az iszlám bebocsátást kérő üldözöttjei szisztematikusan átvették ezek vallását, nyelvét és családneveit. Rövidesen azonban egyre növekvő teherré váltak a befogadó népek számára, és a Fekete-tengertől a Gibraltári szorosig mostanra lényegében mindenhol elakadtak a cigánykérdés megoldásában.

Noha helyi és nemzetközi emberi jogvédő szervezetek mellett az Európai Bizottság is üdvözölte a francia kormány újonnan bejelentett intézkedéseit, ezek eredményessége korántsem garantált, hiszen a kedvezményezettek beilleszkedési akarata enyhén szólva is kétséges. Mint tudjuk, a kommunizmus, amely majdnem fél évszázadig uralkodott Kelet-Európában, ahol azzal dicsekedett, hogy megteremtette az „új embert”, nagyon aktív, sőt kényszerítő politikákat alkalmazott a cigányság „normalizálása” érdekében, amely viszont lankadatlanul azon agyalt, hogy kivonja magát ezek alól. Ha a „kemény” marxista totalitarizmus csődöt mondott e téren (is), akkor vajon a „puha” polgári demokráciáknak milyen csoda folytán sikerülne?

Mindenesetre a „román (sic) bűnözés Franciaországban egy olyan realitás, amelyet nem kell tagadni”, mondta az új szocialista kormány belügyminisztere, nyilván annak tudatában, hogy egy nemrég közzétett rendőrségi jelentés szerint 2009 és 2011 között 69 százalékkal növekedett (Le Parisien, 2012. augusztus 24.). Éppen ezért Manuel Valls rendkívüli határozottságot ígért „az utcai és a szervezett bűnözés ellen egyaránt, amikor fiatalok, nők és férfiak rohamosan terjedő kihasználásáról és prostitúcióra kényszerítéséről van szó”. Egyáltalán nem meglepő azonban, hogy az eddig jobbára csak szavakban megnyilvánuló virtuális szigor eredményeként a fiatalok körében még a felnőtteket is megszegyenítő módon növekedett a bűnözés, két év alatt 103 százalékkal csak a „románok” esetében, akik közül 2011-ben több mint ötezer gyermek- és serdülőkorú ellen indítottak eljárást. Ezt a csapást eddig egyetlen kormánynak sem

sikerült felszámolnia a bűnbandák által zsebtolvajlásra kiképzett, majd Párizsra és a francia Riviérára szabadított „jugoszláv” suhancok '80-as évekbeli feltűnése óta.

Arra a paradox anomáliára azonban a belügyminiszter sem adott magyarázatot, hogy miközben a kormány csak 15 ezerre becsüli a Franciaországban csellengő romániai romák számát, a rendőrségi statisztikában „húszezer eljárás alá vont románról” esik szó, akik ellen főleg betörés, rablás, csalás, áruházi lopás, kitartottság, állatkereskedelem (háziállatok lopása és illegális begyűjtése, majd laboratóriumoknak történő továbbértékesítése) és színesfémtolvajlás miatt indult büntetőeljárás 2011-ben. Így tavaly már minden 10. külföldi bűnelkövető román állampolgár (vagyis román állampolgárságú cigány) volt. Tömeges jelenlétük és a rendőri-igazságügyi apparátus velük szembeni erélytelensége következtében kialakult büntetlenség-érzetük ugyanakkor egy újabb problémát okoz, nevezetesen erőszakosságuk fokozódását mind a védekezni próbáló áldozatokkal, mind az elfogásukkal kísérletező hatóságokkal szemben. Olyannyira, hogy a romák által elkövetett erőszakos bűncselekmények száma 2011-ben az előző évhez képest robbanásszerű (72,4 százalékos ! ) növekedést mutatott a párizsi régióban. Igaz, a francia rendőrség is teszi a dolgát, és például Párizsban tavaly 78 százalékkal több „románt” állított elő, mint az előző évben. Hogy aztán közülük hányat vettek őrizetbe és honoráltak az „érdemeiknek” megfelelő börtönbüntetéssel, az már más kérdés.

Másrészt a „románok” csak egy részét alkotják a franciaországi roma galaxisnak és nyilván még sötétebb lenne a kép, ha számításba vennék a „bolgárokat”, „szlovákokat”, „szerbeket”, „bosnyákokat”, „albánokat”, „koszovóiakat” stb., akiket szintén mágnesként vonzzanak a franciaországi élőködési lehetőségek, mindenekelőtt a tipikus latinos hanyagsággal osztogatott szociális juttatások. Mindez a gazdasági válság kellős közepén, amikor az őslakosok között egyre több az „új szegény”; amikor a bűnözés

oly sok, többnyire szerény anyagi helyzetű francia család életét mérgezi meg; amikor a börtönök szinte szétfeszíti az általában idegen, főleg muszlim fogvatartottak nyomása. Már csak a „románok hiányoztak”, de nem sokáig. Az afrikaiak után immáron ők is felfedezték maguknak Franciaországot. Csak az a gond, hogy akárcsak amazok, ők sem turistaként.

MD 2012. IX. 19.